

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Jitka Zelenková: Z opuštěné holčičky první dámou českého swingu. Děti nemá kvůli svým rodičům

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 23.09.2025 13:47:19, Datum importu: 23.09.2025 13:54:04, Zdroj: medium.seznam.cz, Autor: 1000 a jeden příběh, Rubrika: Lidé a společnost, Periodicita: Denně, Provozovatel: Seznam.cz, a.s., Země: CZ, AVE: 99 000 Kč, GRP: 7,03, OTS: 632 325, Měsíční návštěvnost: 23 125 884, Celková návštěvnost: 20 472 201, RU/den: 632 325, RU/měsíc: 2 961 491

Její sametový hlas zná celý národ. Elegantní dáma, která s lehkostí vládne jazzovým pódii. Málokdo ale tuší, že za suverénním úsměvem Jitky Zelenkové se skrývá příběh osamělé holčičky, kterou si rodiče přehazovali jako nechtěný balíček.

Článek

„Karel se vyboural na německé dálnici a vyprávěl, jak se kutálel s autem, vzpomněl si na Jamese Bonda a vykopl okýnko. Já jsem byla na Korunní sražená taxikářem. Když jsme pak přišli natočit ten klidný lyrický duet, říkali nám Duo Katastrofa,“ vzpomíná dnes s úsměvem Jitka Zelenková.

Jeden neopatrný řidič, jedna nehoda na dálnici – a málem bylo po všem. Dva osudy visely na vlásku. Tehdy, počátkem osmdesátých let, stáli s Karlem Gottem ve studiu a měli nazpívat tichou milostnou píseň. Místo toho si nejprve vyměnili šokovaná vyprávění o tom, jak je v tentýž čas málem potkal konec.

Duo Katastrofa. Vtipkovali, aby zahnali mrazení z poznání, že stačilo málo a mohl skončit jejich životní příběh. Díky tomu neskončil příběh zpěvačky s nezaměnitelným sametovým hlasem, která vždy stála tak trochu v pozadí – a přece zanechala silnou stopu.

Zelenková se narodila v létě roku 1950 do hudební rodiny. Otec, dirigent Miloš Zelenka, a maminka Lenka, členka pěveckého sboru, jí dali do vínku talent a lásku k melodiím. Jitčino dětství ale zdaleka nebylo idylické rodinné album. Rodiče se záhy rozešli a malá Jitka putovala jako svěřený balíček mezi příbuznými.

Narodila se v Brně, ale do pěti let žila s rodiči v Rakovníku, pak nějaký čas u prarodičů, a nakonec zakotvila u táty v Poděbradech.

Nejranější, idylické vzpomínky se vážou k prarodičům v Rakovníku, kam ji rodiče kvůli svému angažmá umístili. „Každý večer babička pustila rádio. Byla tma, svítilo jen žluté světýlko, hrála hudba a babička mě drbala na zádech,“ vzpomíná na chvíle, které formovaly její lásku k melodiím.

Děda ji na dvorku učil o králících a v polích poznávat květiny. Tento klid byl však náhle přerušen, když si pro ni matka jednoho dne přijela, aby ji odvezla do Prahy. „Pamatuju, že byl večer a milující babička byla bezmocná. Plakala. Dodnes cítím dluh k tomu, co se tehdy odehrálo,“ přiznává.

V Praze narazila na tvrdou realitu. Uprostřed školního roku propadala, matka byla po večerech v divadle a malá Jitka chodila na jídlo k sousedům, odkud si dodnes pamatuje vůni spálené sekané. Poprvé zde také byla svědkem hádek svých rodičů, na které byla precitlivělá.

Kolotoč stěhování pokračoval, až nakonec od třinácti do osmnácti let zakotvila u otce v Poděbradech. Jenže „zakotvit“ není to správné slovo – obývali spolu maličkou lázeňskou garsonku, kde byla jen palanda a umyvadlo v rohu. V této stísněné samotě, s otcem často na cestách s orchestrem, se v ní zrodil zvláštní druh samostatnosti. Zvykla si na

samotu.

Právě v dospívání se naplno projevil zásadní rozpor v jejím životě. Otec, vážený pan dirigent, její talent podporoval, psal jí první aranžmá a vozil ji na soutěže. Zato matka, rovněž zpěvačka, se na její hudební směřování dívala s despektem.

„Říkala s despektem: ‚Vy popoví zpěváci‘,“ vzpomíná Zelenková. Matka, sopranistka, ji neustále kritizovala a naléhala, aby se i ona snažila zpívat soprán, ačkoliv Jitčin přirozený hlas byl sametový alt. Tento nedostatek mateřského přijetí v ní zanechal celoživotní pocit nejistoty. „Působím jako suverén, ale je ve mně takhle malá dušička,“ přiznává.

Jako by toho nebylo málo, v jedenácti letech ji postihla vážná nemoc – akutní revmatická horečka se zánětem srdečního svalu. Dlouhé týdny na lůžku v ní probudily nečekaný sen. Okouzlena péčí lékařů a sester si přála stát se jednou z nich.

„Toužila jsem být zdravotní sestra nebo lékařka... než jsem zjistila, že je to studium navždy a já nejsem studijní typ,“ usmívá se dnes. Knihy a memorování ji nelákaly. Zato muzika – ta ji pohltila celou.

Právě zkušenost „putovního dítěte“ a vědomí, že nikdy nepoznala plně funkční rodinný model, později ovlivnily její rozhodnutí nemít vlastní děti – podvědomě se bála, aby neopakovala vzorec svých rodičů.

Ve vlhkém pokojíku v Poděbradech zpívala Jitka popěvky, cvičila hlas a snila o velkém jevišti. A nebyly to jen sny plané. Roku 1967, ještě jako studentka, poprvé zazářila: přihlásila se do soutěže Talent a v celostátním finále zvítězila. Bylo jí pouhých sedmnáct let, když stála na pódiu a přebírala cenu pro největší pěvecký objev roku.

V té chvíli možná poprvé uvěřila, že hudba by mohla být její život. Následovalo další překvapení – v témže roce získala druhé místo na festivalu amatérských zpěváků v Jihlavě. Jako by ji osud postrčil směrem ke splnění přání. Uspěla a dveře do světa showbyznysu se otevřely.

Ještě před maturitou Jitka odjela do Prahy. Nabídku angažmá v proslulém Divadle Rokoko nemohla odmítnout. „Odejít do Prahy v sedmnácti? Naopak, bylo to senzační!“ vzpomíná s jiskrou. V hlavním městě na ni dýchl „velký svět“ – zářivá scéna, hvězdy, publikum. V Rokoku účinkovala v hudebních představeních po boku renomovaných zpěváků a také hostovala v divadle Apollo.

Foto: By Clg8clg8 - Own work, CC0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=137482116>

Karel Bla'ha a Jitka Zelenkova'

Tehdejší Praha konce šedesátých let pro ni byla koulí plnou zázraků. Ocitla se mezi skutečnými mistry populární hudby: s orchestrem Gustava Broma, s kapelou Václava Hybše, s tanečním orchestrem Československého rozhlasu. Učila se za pochodu – každý večer na jevišti byl lepší než roky ve škole.

Pro devatenáctiletou dívku, která ještě nedávno seděla u piana v Poděbradech, to byl splněný sen. Dokonce si stihla zahrát ve filmu – drobná rolička v hudební komedii Bylo čtvrt a bude půl (1968) jí přinesla první zkušenost s kamerou. Tehdy se zdálo, že Jitka Zelenková má svět u nohou.

Jenže pak přišla sedmdesátá léta a s nimi nová životní kapitola. V roce 1973 kráčela chodbou pražského Pragokonzertu, když vtom na ni někdo zavolal. Na konci chodby stáli tři muži: už slavný Karel Gott, kapelník Ladislav Štáidl a jeho bratr Jiří.

Usmívali se a hned přešli k věci: „Hledáme dvě zpěvačky pro náš orchestr, sólistky, které by s Karlem zároveň zpívaly vokály. Nechtěla byste to zkusit?“ Jitka na okamžik oněměla. Nabídka zpívat po boku krále českého popu byla ohromující. V jejích 23 letech šlo o šanci, jaká přichází jednou za život. Souhlasila – a ještě netušila, jak zásadně to ovlivní její další osud.

Ve skupině Ladislava Štáidla strávila téměř čtrnáct let. Z původně plánovaného turné se stala dlouhodobá spolupráce, která ji vynesla na největší domácí i zahraniční pódia. Karel Gott si ji i další kolegyni, Janu Kociánovou, hýčkal. Nejednalo se jen o bezejmenné „křoví“ někde vzadu pódia.

„Vedle Karla mě bavilo zpívat, současně jsem si budovala sólovou kariéru a Karel mě v tom maximálně podporoval. Byl hrdý na svoje lidi... vždy nás krásně uváděl a chtěl, aby lidé z jeho kapely měli úspěch,“ líčí Zelenková.

Pokaždé, když Karel vyprodal Lucernu, následoval večírek u něj doma na Bertramce – bujarý, hlasitý, plný smíchu a hudby. Popel z cigaret se prý klepal rovnou na perské koberce a nikdo nic neřešil. Byla to doba mládí, kdy se hranice nebraly tak vážně. Zpívali, poslouchali jazzové desky z ciziny a snili o jiném světě.

Díky Gottově popularitě v Německu mohla i Jitka poprvé vycestovat na Západ – a dychtivě toho využila. Z turné si vozila kufry plné vinylových desek: Ray Charles, Barbra Streisand, Stevie Wonder... Hudba, která doma nebyla snadno k dostání, jí najednou ležela v rukou. Takle průprava světovou muzikou pro ni měla cenu zlata.

Na jevišti působila Jitka Zelenková vesele, suverénně, vždy elegantně upravená s bujnou hřívou kudrnatých vlasů. Vnitřně však prožívala i své tiché nejistoty. Byla mladá žena, obklopená slavnými kolegy, a musela si vydobýt své místo. Navíc – její srdce nepatřilo jen hudbě.

Ladislav Štáidl, pohledný kapelník a dvorní skladatel Karla Gotta, se stal víc než jen šéfem. Zamílovali se do sebe. Jejich vztah trval jedenáct let. Drželi jej dlouho v soukromí, bez společných rozhovorů či fotografií – ostatně Štáidl byl od začátku „zadaný“, měl rodinu, a tak jejich láska zůstávala tak trochu ve stínu.

Milenci, kteří si na veřejnosti dál vykali a před okolím zachovávali dekorum. Jitka prožívala krásné chvíle po boku muže, který jí rozuměl a sdílel její svět. Současně však instinktivně tušila, že opravdové rodinné štěstí ji s ním nečeká. Byla vždy druhá. A nakonec zůstala sama.

Rok 1986 přinesl zásadní předěl. Karel Gott toužil obměnit zvuk své kapely a Jitka už v té době měla vlastní recitál, vydané úspěšné desky a dost silnou pozici, aby se vydala sólovou cestou. Po čtrnácti letech opustila Štáidlovu skupinu – a zároveň se rozešla s Ladislavem.

Náhlá samota po tolika letech na pódíích a hotelích, bez každodenního shonu a bez milovaného muže, na ni dolehly. Ocitla se na prahu nové životní etapy, ve svých šestatřiceti letech. Nevdaná, bezdětná, s kufry plnými desek a hlavu plnou melodií. Ten odchod si zvolila sama – a přece byl těžký.

Zelenková se však nezhroutila. Vrátila se ke kořenům toho, co jí vždy drželo nad vodou: ke kvalitní hudbě. Už v roce 1979 vydala své první sólové album *Zázemí* a v osmdesátých letech se definitivně prosadila jako samostatná zpěvačka. Její sametový altsaxofonový hlas vynikl v lyrických baladách *Ty mi smíš i lhát*, *Bez lásky láska není* nebo *Kdybys byl sám* – písničkách, jež se staly hity.

Ač nedisponovala okázalým hlasovým rozsahem, vynikala citem pro frázování a dokázala do pomalých skladeb vložit neobyčejnou hloubku prožitku. „Mně se líbily pomalé písničky, takové zadumané a baladické... často jsem musela někoho přesvědčovat: ‚Nechte mě to zazpívat, protože já vám ukážu, že to bude dobrý.‘“

Tvrdohlavě si šla za svým vkusem. Nesázela na rychlokvašné popové hity, raději v televizi a rozhlase prezentovala komornější, náročnější repertoár. Vyplatilo se to. Její sametová melancholie měla posluchačům co říct – a oni jí rozuměli.

Na přelomu osmdesátých a devadesátých let se svět kolem ní změnil. Přišla svoboda, ale také příliv zahraniční konkurence a nových trendů. Někteří umělci starší generace se ztratili, ona však našla způsob, jak dál dělat to, co miluje. Milovala jazz a swing, tedy hudbu, která v Česku dlouho žila spíš v ústraní.

V devadesátých letech začala pravidelně koncertovat s big bandy – třeba s orchestrem Gustava Broma nebo Felixe Slováčka. Dokonce nazpívala celé album swingových evergreenů (*Jen pár večerů*, 1993) a odjela s ním na turné do Španělska. Publikum oceňovalo její autentičnost; nic nepředstírala a nesnažila se lacině podbízet. Když ji jedna vlna minula, vrátila se silnější na jiné.

Po roce 2000 se soustředila na šansony a klasické americké standardy s českými texty. Stala se vůbec první českou interpretkou, která nazpívala legendární Cohenovo *Hallelujah* – v češtině jako *Haleluja* (2007). Na prahu šedesátky se dokonce odhodlala vstoupit do světa muzikálu: v **Národním divadle moravskoslezském** přijala roli královny Viktorie v inscenaci *Fantom Londýna*.

I po sedmdesátce stále koncertuje, její hlas neztratil nic ze své hebkosti. Když se jí ptají na recept na vitalitu, jen pokrčí rameny a s úsměvem zmíní poctivý spánek, procházky a genetiku. A samozřejmě – hudbu. Bez ní by nežila.

Její soukromý život zůstal navždy trochu stranou. Nikdy se nevдалa a děti nemá. „Okolí se mi snaží vnutit, že žena bez

dětí je méněcenná," přiznala jednou otevřeně. Společenské normy, které na ženu narozenou v roce 1950 kladly jednoznačné požadavky – svatbu, mateřství, rodinné štěstí – vnímala, ale nenechala se jimi zdeptat. Ne, Jitka Zelenková se nestala manželkou ani matkou.

Místo toho přijala roli nezávislé dámy, která si sama zvolila svou cestu. Po rozpadu vztahu se Štáidlem ještě zkusila štěstí v lásce několikrát. „Samozřejmě jsem neměla jen zadaného kapelníka. Měla jsem pak tři roky muzikanta, který byl také blázen, a nevydrželo to. A pak byl i horal," vypočítává s nadhledem. Celkem pět významných vztahů prošlo jejím životem.

Každý z těch mužů pro ni znamenal kus cesty, žádný se však nestal celoživotním partnerem. Mnozí dodnes považují Ladislava Štáidla za její osudovou lásku – vždyť s ním prožila mládí. Ona sama to ale odmítá zjednodušit: „Ono by jim to bylo líto, těm ostatním," říká tiše se zřetelnou empatií ke všem svým bývalým.

Ani k jednomu nechová zášť. Naopak – udržela si s nimi přátelské vztahy. Štáidlovi volala i roky po rozchodu téměř denně, navštěvovala ho v Harrachově na chalupě. Když v roce 2021 zemřel, oplakala ho jako blízkého přítele.

Bolest ze ztrát a nenaplněná přání nikdy neventilovala veřejně. Svůj smutek i touhy raději proměnila v interpretaci písní. „Možná je pro vás lepší se z věcí, vztahů, na které jste úplně neměla štěstí, vyzpívat než o tom mluvit?" zeptal se jí nedávno novinář. Jitka neváhala: „Samozřejmě, protože to tam potom můžete dát. Dneska už můžu říct, že mám schopnost to tam dát." V jejím hlase se tak nesou příběhy, které nikdy nikde nerozvyprávěla. Každé procítěné „Já se tiše odporoučím" na konci písně jako by patřilo někomu z minulosti – a ona to po svém odžívá, notu za notou, koncert za koncertem.

Dnes, ve svých pětasedmdesáti letech, působí Jitka Zelenková vyrovnaně a spokojeně. „Ne, vůbec (ničeho nelituji)... já jsem se tak rozhodla dobrovolně, navíc já jsem jako svobodný pták," prohlásila pevně a v jejím hlase nebyla ani stopa pochyb. Naučila se mít ráda vlastní samotu.

„Časem jsem zjistila, že samotu potřebuju. Samozřejmě, že období, kdy jsem byla zamilovaná a žila s partnery, byla krásná. Ale myslím, že k životu patří i období samoty," říká smířeně. Prázdná čtyř stěn proměnila ve volný prostor, kde může dýchat po svém.

„Můžu si jen tak sedět, třídit si vlastní myšlenky a nemusím nikomu vysvětlovat, proč nemluví. Můžu jít sama na procházku svým tempem. Nemusím nikoho dohánět, na nikoho čekat. Já mám ráda, když život plyne podle mého rytmu," popisuje drobné radosti, které objevila v osamění.

Stačí si zapálit svíčku, uvařit čaj, zadívat se z okna – a je jí dobře. Klidné večery v tichu domova jsou pro ni stejně cenné jako dřív vyprodané sály. Není v tom rezignace, jen vyrovnanost. Zpěvačka pochopila, že život nemusí naplnit všechny společenské šablony, aby měl smysl a krásu.

„Někdy si říkám, že by to bylo hezký... Ale to mě napadá, když vyloženě nemám co dělat. Nebo když je potřeba něco přišroubovat či přibít, anebo když potřebuju pomoci s kufrý. Ničemu se nebráním, ale zatím to mám v programu svého života – být sama," usmívá se. Když to říká, nezní v tom hořkost, spíš laskavá ironie. Je zřejmé, že v téhle roli se našla.

Zdroje:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Jitka_Zelenkov%C3%A1

<https://www.ahaonline.cz/clanek/zhave-drby/224788/zelenkova-byla-na-korunni-srazena-taxikarem.html>

<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/nejsem-rodinny-typ-byt-putovni-dite-ve-vas-zustane-rika-jitka-zelenkova-133112>

<https://www.svetzeny.cz/zabava/osobnosti/energicka-jitka-zelenkova-zpevacka-prozila-krasnych-14-let-po-boku-karla-gotta>

<https://www.novinky.cz/clanek/kultura-zpevacka-jitka-zelenkova-jsem-uplne-jiny-clovek-330532>

https://www.idnes.cz/onadnes/vztahy/jitka-zelenkova-rozhovor-deti-rodina-vztahy.A200723_141940_ona-vztahy_jup

https://www.idnes.cz/zpravy/revue/spolecnost/jitka-zelenkova-zpevacka-kariera-rodina-zivot-partneri.A200708_164510_lidicky_mama

<https://prozeny.blesk.cz/clanek/pro-zeny-vip-rozhovory/647326/jitka-zelenkova-karel-gott-nas-vsechny-vlastne-vychoval.html>

<https://dvojka.rozhlas.cz/byla-doba-kdy-jsem-se-rozhodla-byt-v-lasce-ta-druha-rika-jitka-zelenkova-7461001>

<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/nejsem-rodinny-typ-byt-putovni-dite-ve-vas-zustane-rika-jitka-zelenkova-133112>

<https://www.lifee.cz/jitka-zelenkova-otevrene-o-tezkem-detstvi-mama-o-ni-mluvila-s-despektem-s-tatou-bydleli-v-jedne-mistnosti-2cf2c>

https://www.i60.cz/clanek/detail/7252/zpevacka-jitka-zelenkova-mam-rada-zivot-a-muziku#google_vignette

<https://tn.nova.cz/zpravodajstvi/clanek/556739-staidl-nebyl-zivotni-laska-zelenkove-promluvila-o-te-skutecne-i-vecerech-u-gotta>

<https://www.ahaonline.cz/clanek/zhave-drby/225296/jitka-zelenkova-o-muzich-promluvila-o-svem-zivotnim-partnerovi.html>

<https://www.marianne.cz/rozhovory/jitka-zelenkova-mozna-bych-mela-zestarnout-ale-nejak-se-mi-nedari>

The screenshot shows the MEDIUM.CZ website interface. At the top, there's a navigation bar with the MEDIUM.CZ logo, a search bar, and social media icons. Below the navigation bar is a large banner with the text "Všude dobře, s aplikací nejlip" and an image of a smartphone displaying the MEDIUM.CZ app. The main content area is titled "Lidé a společnost" (People and Society). The featured article is "Jitka Zelenková: Z opuštěné hořčičky první dámou českého swingu. Děti nemá kvůli svým rodičům" (Jitka Zelenková: From an abandoned mustard seed to the first lady of Czech swing. Children she doesn't have because of her parents). The article includes a photo of Jitka Zelenková and a short excerpt. To the right of the article, there are several smaller articles listed under the heading "Další články autora /" (More articles by the author /). The bottom of the page features a "Zvířátka z kaštanů" (Animals from chestnuts) section with a small image of two birds.

Zelenková se **narodila v létě roku 1950 do hudební rodiny**. Otec, dirigent Miloš Zelenka, a maminka Lenka, členka pěveckého sboru, jí dali do vínku talent a lásku k melodiím. Jitčino dětství ale zdaleka nebylo idylické rodinné album. Rodiče se záhy rozešli a malá Jitka putovala jako svěřený balíček mezi příbuznými.

Narodila se v Brně, ale do pěti let žila s rodiči v Rakovníku, pak nějaký čas u prarodičů, a nakonec zakotvila u táty v Poděbradech.

Nejranější, **idylické vzpomínky** se vážou k prarodičům v Rakovníku, kam ji rodiče kvůli svému angažmá umístili. „Každý večer babička pustila rádio. Byla tma, svítilo jen žluté světýlko, hrála hudba a babička mě drbala na zádech,“ vzpomíná na chvíle, které formovaly její lásku k melodiím.

Děda ji na dvorku učil o králících a v polích poznávat květiny. Tento klid byl však náhle přerušen, když si pro ni matka jednoho dne přijela, aby ji odvezla do Prahy. „Pamatuju, že byl večer a **milující babička byla bezmocná**. Plakala. Dodnes cítím dluh k tomu, co se tehdy odehrálo,“ přiznává.

V Praze narazila na tvrdou realitu. Uprostřed školního roku propadala, matka byla po večerech v divadle a malá Jitka chodila na jídlo k sousedům, odkud si dodnes pamatuje vůni spálené sekané. Poprvé zde také byla svědkem hádek svých rodičů, na které byla přecitlivělá.

Kolotoč stěhování pokračoval, až **nakonec od třinácti do osmnácti let zakotvila u otce v Poděbradech**. Jenže „zakotvit“ není to správné slovo – obývali spolu maličkou lázeňskou garsonku, kde byla jen palanda a umyvadlo v rohu. V této stísněné samotě, s otcem často na cestách s orchestrem, se v ní zrodil zvláštní druh samostatnosti. Zvykla si na samotou.

Právě v dospívání se naplno projevil zásadní rozpor v jejím životě. Otec, vážený pan dirigent, její talent **podporoval**, psal jí první aranžmá a vozil ji na soutěže. **Zato matka, rovněž zpěvačka, se na její hudební směřování dívala s despektem**.

„Říkala s despektem: ‚Vy popoví zpěváci‘,“ vzpomíná Zelenková. Matka, sopranistka, ji neustále kritizovala a naléhala, aby se i ona snažila zpívat soprán, ačkoliv Jitčin přirozený hlas byl sametový alt. Tento nedostatek mateřského přijetí v ní zanechal celoživotní pocit nejistoty. „Působím jako suverén, ale je ve mně takhle malá dušička,“ přiznává.

Jako by toho nebylo málo, **v jedenácti letech ji postihla vážná nemoc** – akutní revmatická horečka se zánětem srdečního svalu. Dlouhé týdny na lůžku v ní probudily nečekaný sen. Okouzlena péčí lékařů a sester si přála stát se jednou z nich.

„Toužila jsem být zdravotní sestra nebo lékařka... než jsem zjistila, že je to studium navždy a já nejsem studijní typ,“ usmívá se dnes. Knihy a memorování ji nelákaly. Zato muzika – ta ji pohltila celou.

Právě zkušenost „putovního dítěte“ a vědomí, že **nikdy nepoznala plně funkční rodinný model**, později ovlivnily její rozhodnutí nemít vlastní

...
děti – podvědomě se bála, aby neopakovala vzorec svých rodičů.

Ve vlhkém pokojíku v Poděbradech zpívala Jitka popěvky, cvičila hlas a snila o velkém jevišti. A nebyly to jen sny plané. Roku 1967, ještě jako studentka, poprvé zazářila: přihlásila se do soutěže Talent a **v celostátním finále zvítězila**. Bylo jí pouhých sedmnáct let, když stála na pódiu a přebírala cenu pro největší pěvecký objev roku.

V té chvíli možná poprvé uvěřila, že hudba by mohla být její život. Následovalo další překvapení – v témže roce získala druhé místo na festivalu amatérských zpěváků v Jihlavě. Jako by ji osud postrčil směrem ke splnění přání. Uspěla a dveře do světa showbyznysu se otevřely.

Ještě před maturitou Jitka odjela do Prahy. **Nabídku angažmá v proslulém Divadle Rokoko** nemohla odmítnout. „Odejít do Prahy v sedmnácti? Naopak, bylo to senzační!“ vzpomíná s jiskrou. V hlavním městě na ni dýchl „**velký svět**“ – zářivá scéna, hvězdy, publikum. V Rokoku účinkovala v hudebních představeních po boku renomovaných zpěváků a také hostovala v divadle Apollo.

Karel Bláha a Jitka Zelenková

Tehdejší Praha konce šedesátých let pro ni byla koulí plnou zázraků. Ocitla se mezi skutečnými mistry populární hudby: s orchestrem Gustava Broma, s kapelou Václava Hybše, s tanečním orchestrem Československého rozhlasu. **Učila se za pochodu** – každý večer na jevišti byl lepší než roky ve škole.

Pro devatenáctiletou dívku, která ještě nedávno seděla u piana v Poděbradech, to byl splněný sen. Dokonce si stihla zahrát ve filmu – drobná rolička v hudební komedii *Bylo čtvrt a bude půl* (1968) jí přinesla první zkušenost s kamerou. Tehdy se zdálo, že Jitka Zelenková má svět u nohou.

Jenže pak přišla **sedmdesátá léta** a s nimi nová životní kapitola. V roce 1973 kráčela chodbou pražského Pragokonzertu, když vtom na ni někdo zavolal. Na konci chodby stáli tři muži: už slavný Karel Gott, kapelník Ladislav Štáidl a jeho bratr Jiří.

Usmívali se a hned přešli k věci: „Hledáme dvě zpěvačky pro náš orchestr.

solistky, které by s Karlem zároveň zpívaly vokály. Nechtěla byste to zkusit?“ Jitka na okamžik oněměla. Nabídka zpívat po boku krále českého popu byla ohromující. V jejích 23 letech šlo o šanci, jaká přichází jednou za život. Souhlasila – a ještě netušila, jak zásadně to ovlivní její další osud.

Ve skupině Ladislava Štáidla strávila téměř čtrnáct let. Z původně plánovaného turné se stala dlouhodobá spolupráce, která ji vynesla na největší domácí i zahraniční pódia. Karel Gott si ji i další kolegyni, Janu Kociánovou, hýčkal. Nejednalo se jen o bezejmenné „křoví“ někde vzadu pódia.

„Vedle Karla mě bavilo zpívat, současně jsem si budovala sólovou kariéru a Karel mě v tom maximálně podporoval. Byl hrdý na svoje lidi... vždy nás krásně uváděl a chtěl, aby lidé z jeho kapely měli úspěch,“ líčí Zelenková.

Pokaždé, když Karel vyprodal Lucernu, následoval večírek u něj doma na Bertramce – bujarý, hlasitý, plný smíchu a hudby. Popel z cigaret se prý klepal rovnou na perské koberce a nikdo nic neřešil. Byla to doba mládí, kdy se hranice nebraly tak vážně. Zpívali, poslouchali jazzové desky z ciziny a snili o jiném světě.

Díky Gottově popularitě v Německu mohla i Jitka poprvé vycestovat na Západ – a dychtivě toho využila. Z turné si vozila kufry plné vinylových desek: Ray Charles, Barbra Streisand, Stevie Wonder... Hudba, která doma nebyla snadno k dostání, jí najednou ležela v rukou. Tahle průprava světovou muzikou pro ni měla cenu zlata.

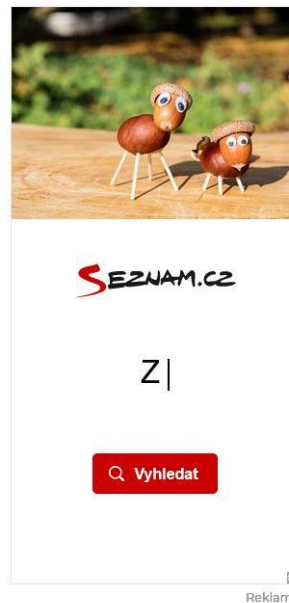
Na jevišti působila Jitka Zelenková vesele, suverénně, vždy elegantně upravená s bujnou hřívou kudrnatých vlasů. Vnitřně však prožívala i své **tiché nejistoty**. Byla mladá žena, obklopená slavnými kolegy, a musela si vydobýt své místo. Navíc – její srdce nepatřilo jen hudbě.

Ladislav Štáidl, pohledný kapelník a dvorní skladatel Karla Gotta, se stal víc než jen šéfem. **Zamilovali se do sebe.** Jejich vztah trval jedenáct let. Drželi jej dlouho v soukromí, bez společných rozhovorů či fotografií – ostatně Štáidl byl od začátku „zadaný“, měl rodinu, a tak jejich láska zůstávala tak trochu ve stínu.

Milenci, kteří si na veřejnosti dál vykali a před okolím zachovávali dekorum. Jitka prožívala krásné chvíle po boku muže, který jí rozuměl a sdílel její svět. Současně však instinktivně tušila, že opravdové rodinné štěstí ji s ním nečeká. **Byla vždy druhá.** A nakonec zůstala sama.

Rok 1986 přinesl zásadní předěl. Karel Gott toužil obměnit zvuk své kapely a Jitka už v té době měla vlastní recitál, vydané úspěšné desky a dost silnou pozici, aby se vydala sólovou cestou. Po čtrnácti letech opustila Štáidlovu skupinu – a zároveň se rozešla s Ladislavem.

Náhlá samota po tolika letech na pódii a hotelích, bez každodenního shonu a bez milovaného muže, na ni dolehly. **Očila se na prahu nové životní etapy, ve svých šestatřiceti letech.** Nevdaná, bezdětná, s kufry plnými desek a hlavu plnou melodií. Ten odchod si zvolila sama – a přece byl těžký.

Zelenková se však nezhroutila. Vrátila se ke kořenům toho, co jí vždy drželo nad vodou: ke kvalitní hudbě. Už v roce 1979 vydala své první sólové album *Zázemí* a v osmdesátých letech se definitivně prosadila jako samostatná zpěvačka. Její sametový altsaxofonový hlas vynikl v lyrických baladách *Ty mi smíš i lhát*, *Bez lásky láska není* nebo *Kdybys byl sám* – písních, jež se staly hity.

Ač nedisponovala okázalým hlasovým rozsahem, vynikala citem pro frázování a dokázala do pomalých skladeb vložit neobyčejnou hloubku prožitku. „Mně se líbily pomalé písničky, takové zadumané a baladické... často jsem musela někoho přesvědčovat: „Nechte mě to zazpívat, protože já vám ukážu, že to bude dobrý.““

Tvrdohlavě si šla za svým vkusem. Nesázela na rychlokvašné popové hity, raději v televizi a rozhlasu prezentovala komornější, náročnější repertoár. Vyplatilo se to. Její sametová melancholie měla posluchačům co říct – a oni jí rozuměli.

Na přelomu osmdesátých a devadesátých let se svět kolem ní změnil. Přišla svoboda, ale také příliv zahraniční konkurence a nových trendů. Někteří umělci starší generace se ztratili, ona však našla způsob, jak dál dělat to, co miluje. **Milovala jazz a swing**, tedy hudbu, která v Česku dlouho žila spíš v ústraní.

V devadesátých letech začala pravidelně koncertovat s big bandy – třeba s orchestrem Gustava Broma nebo Felixe Slováčka. Dokonce nazpívala celé album swingových evergreenů (*Jen pár večerů*, 1993) a odjela s ním na turné do Španělska. Publikum oceňovalo její autentičnost; nic nepředstírala a nesnažila se lacině podbízet. Když ji jedna vlna minula, vrátila se silnější na jiné.

Po roce 2000 se soustředila na šansony a klasické americké standardy s českými texty. Stala se vůbec první českou interpretkou, která nazpívala legendární Cohenovo *Hallelujah* – v češtině jako *Haleluja* (2007). Na prahu šedesátky se dokonce odhodlala vstoupit do světa muzikálu: **v Národním divadle moravskoslezském přijala roli královny Viktorie v inscenaci *Fantom Londýna*.**

I po sedmdesátce stále koncertuje, její hlas neztratil nic ze své hebkosti. Když se jí ptají na recept na vitalitu, jen pokrčí rameny a s úsměvem zmíní poctivý spánek, procházky a genetiku. A samozřejmě – hudbu. Bez ní by nežila.

Její soukromý život zůstal navždy trochu stranou. Nikdy se nevdala a **děti nemá**. „Okolí se mi snaží vnutit, že žena bez dětí je méněcenná,“ přiznala jednou otevřeně. Společenské normy, které na ženu narozenou v roce 1950 kladly jednoznačné požadavky – svatbu, mateřství, rodinné štěstí – vnímala, ale nenechala se jimi zdeptat. Ne, Jitka Zelenková se nestala manželkou ani matkou.

Místo toho přijala roli nezávislé dámy, která si sama zvolila svou cestu. Po rozpadu vztahu se Štaidlem ještě zkusila štěstí v lásce několikrát. „**Samozřejmě jsem neměla jen zadaného kapelníka. Měla jsem pak tři**

celou muzikantu, která byl také blázen, a naučila se to. A pak byl

SEZNAM.CZ

Zvířátka

Vyhledat

Reklama

SEZNAM.CZ

Zvířátka

Vyhledat

Reklama

